

Fővárosi Bíróság
2.K.31586/2004/5.

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Bíróság az Invitel Távközlési Rt. (Budaörs) felperesnek, a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest) alperes ellen, verseny ügyben meghozta a következő

Ítéletet

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg alperesnek 15.000.- (Tizenötezer) Ft. perköltséget és az állam javára külön fölhívásra térítsen meg 15.000.- (Tizenötezer) Ft feljegyzett kereseti illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítésétől számított 15 nap alatt fellebbezésnek van helye, amelyet a Fővárosi Ítéletáblához címezve ennél a bíróságnál kell 3 példányban benyújtani. A fellebbezési határidő letelte előtt a felek közösen kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását. Ha a fellebbezés kizárólag a Pp.256/A.§ (1) bekezdés a-d) pontjaiban felsorolt rendelkezések ellen irányul, tárgyalás tartása kérhető.

Indokolás

A közel félmillió előfizetőt és több, mint 20.000 üzleti ügyfelet kiszolgáló felperes (korábbi Vivendi Telecom Hungary Rt. néven) 2003. július hó 19-én átalánydíjas akciót indított.

Él eben előfizetői számára a hétvégeken, valamint augusztus 20-án kezdeményezett primer körzeten belüli helyi és helyközi I. típusú hívások esetén a beszélgetés hosszától függetlenül egységesen 45.-Ft. bruttó díjfelszámítási kedvezmény nyújtását helyezte kilátásba.

A 45.-Ft.-os tarifa 3 perces beszélgetésig volt irányadó, azt követő időre felperes hívásdíjat nem számított fel.

Azon előfizetőknek, akik a 2003. augusztus 31-ig tartó akciót nem kívánták igénybe venni 1767 előhívószámot kellett tárcsázniuk.

A felperes telefonszámlán, ehhez mellékelt hírlevélben, helyi és regionális lapokban, óriásplakátokon, ügyfélszolgálati vonalán, internetes honlapján előfizetői számára széleskörű tájékoztatást nyújtott akciója feltételeiről.

Az akció megindulása előtti napon, 2003. július hó 18-án kelt levelében alperes felhívta a felperes figyelmét arra, hogy a Versenytörvénybe ütköző jogsértő állapot elkerülése érdekében az előhívószám tárcsázása nélkül hívást kezdeményező előfizetőket hangbemondással tájékoztassa az akció kezdetéről és lényegéről.

Miután ezt a lehetőséget felperes műszakilag, anyagilag és időhiány folytán nem tartotta kivitelezhetőnek, alperes 2003. július hó 29-én kelt levelében azt ajánlotta, hogy a 45.-Ft-os díj ne átalánydíjként, hanem maximált tarifaként funkcionáljon.

Felperes azonban gazdasági szempontokra és időigényességre hivatkozva ezen javaslatot sem tartotta elfogadhatónak.

A Hírközlési Területi Hivatal (HTH) Pécsi Irodája piacfelügyeleti vizsgálat keretében hozott 2003. július hó 17. napján kelt PP-948-8/2003. számú határozatában megállapította, hogy az 1767 speciális előhívószám díjazási mód meghatározására nem használható, ezért alkalmazását azonnali végrehajtást elrendelve megtiltotta.

A felperes fellebbezése folytán a Hírközlési Felügyelet Közigazgatási Osztálya a 2003. augusztus hó 4. napján kelt FK.3876-1/2003. számú határozatában az első fokú döntést helybenhagyta.

A HTH Pécsi Irodája 2003. augusztus 28-án IP-2262-6/2003. számon újabb határozatot hozott, amelyben megállapította, hogy a felperes nyári akciójával a jogszabályoktól eltérően nyújtott távbeszélő szolgáltatást, engedély nélkül, illetve az engedélyben foglaltaktól eltérően használt korlátos erőforrást. Kötelezte továbbá felperest 16.000.000.- Ft. piacfelügyeleti bírság megfizetésére.

A felperes ezen határozat ellen is fellebbezéssel élt, melyet a Hírközlési Felügyelet Közigazgatási Osztálya a 2003. október hó 22. napján kelt FK-4616-1/2003. számú határozatában elutasított.

Alperes 2003. augusztus 6-án felperessel szemben versenyfelügyeleti eljárást indított.

Ennek eredményeként alperes a 2004. március hó 11. napján kelt Vj.121/2003/17. számú határozatában megállapította, hogy a felperes 2003. július hó 19-től augusztus 31-ig bonyolított „45.- forintos nyári akciójával” gazdasági erőfölénnyel való visszaélést valósított meg.

Ezért kötelezte 55.000.000.-Ft. bírság megfizetésére.

Az indokolásban rögzítettek szerint a felperes hatáskör hiányára hivatkozását alperes az alábbiak miatt vetette el.

Sem a hírközlésről szóló 2001. évi XL. törvény (a továbbiakban: Hkt.), sem egyéb rendelkezések nem írják elő, hogy eljárás indítására csak a hírközlési hatósággal történő együttműködés keretében kerülhet sor.

A hírközlési vállalkozások tevékenysége piaci magatartásnak minősül, így reájuk az 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) hatálya nyilvánvalóan kiterjed.

Ugyanazon magatartás egyszerre több jogszabály rendelkezéseit is sértheti.

A felperes nyári akciója miatt azért indult piacfelügyeleti eljárás, mert a kijelölt előhívószámot előtéttszámként alkalmazta. A Versenyhivatal azonban gazdasági erőfölénnyel való visszaélés folytán kezdte meg az eljárást, a felperes ugyanis hátrányos feltételek elfogadását kényszerítette ki úgy, hogy ezáltal vállalkozását indokolatlan előnyhöz juttatta.

A speciális előhívószám előtéttszámként való alkalmazása, illetve ugyanazon alapszolgáltatás elérési feltételeinek egyoldalú megváltoztatása mindemellett két külön jogi tényállás annak ellenére, hogy mindkettőt azonos szolgáltató valósította meg.

Mindemellett megjegyezte, az alperesi hatáskört az a tény nem zárja ki, hogy mind a Tpv., mind a Hkt. céljaként jelöli meg a verseny elősegítését. A közös célt ugyanis a két hatóság a verseny más aspektusából megközelítve, egymást kiegészítve vizsgálja.

Döntésében alperes a felperes gazdasági erőfölényes helyzetét a Tpv.22.§-a alkalmazásával látta fennállónak.

A gazdasági erőfölénnyel való visszaélés megvalósítását pedig a Tpv.21.§ a) pontjának kimerítésére alapította.

E körben kifejtette, az akció igénybevétele az előfizetők többsége számára nem volt racionális választás, sőt kifejezetten hátrányos, magasabb díjat eredményező opció volt.

Amellett ugyanis, hogy a normál tarifát igénylő fogyasztóknak kellett aktív magatartást tanúsítani, az előfizetők számára előny csak akkor jelentkezhetett, ha viszonylag hosszabb beszélgetést bonyolítottak.

A vizsgálat által feltárt adatok szerint hívásonként az előfizetők hétvégenként helyi hívásirányba átlagosan kb. 1,6 percig telefonáltak, míg helyközi I. hívásirányban átlagosan kb. 2,2 percig. Ez a felperes számára - a kapcsolási díjat is felszámítva - hívásonként átlagosan kb. 16.-Ft-os, illetve 22.-Ft-os bevételt generált, amely az akciós díjnak kb. 1/3-a, illetve fele. A felperes által realizált előny azonban valószínűsíthetően az átlagos értékek alapján becsülnél még nagyobb is volt abból adódóan, hogy a hívások jellemzően

exponenciális elosztásúak, azaz a viszonylag rövidebb hívások súlya nagyobb, ami miatt a normál számlázás szerint és a bruttó 45.-Ft-os díjak közötti eltérés az átlagos értéken számolthoz képest összességében nagyobb.

Az akciós időszakot megelőző hónapokban a helyi és a helyközi I. hétvégi hívások átlagos hossza 1,78 perc volt. Az akciós időszakban ennek hossza 1,97 perc volt, ami arra utal, hogy a híváshosszak összességükben alig nőttek.

Az a tény, hogy az 1767 szám tárcsázásával lebonyolított hívások átlagos hossza (2,58 perc) lényegesen meghaladta az akciós hívások átlagos hosszát (1,96 perc) arra utal, az intenzív reklámkampány ellenére az előfizetők nem tudatosan vették igénybe a felkínált átalánydíjas szolgáltatást.

Alperes érveléséhez hozzáfűzte, hogy nincs versenyjogi relevanciája annak, a reklámkampány mennyire volt kimerítő. Ha ugyanis az előfizetők nagy része nincs tisztában a saját hívásszokásaival, akkor annak ellenére nem tud helyes döntést hozni, hogy a nyári akció feltételei számára ismertté váltak.

Ennek egyik oka az volt, hogy az akció „fordított módon” működött, vagyis annak a fogyasztónak kellett aktív magatartást tanúsítania, aki a kedvezményt nem akarta igénybe venni. Ráadásul az akció kizárólag hétvégeként volt igénybe vehető. Korlátozta továbbá a tudatos magatartást az is, hogy a reklámkampány közvetlenül az akció előtt indult el és nem volt alkalmas arra, hogy üzenetét folyamatosan a fogyasztók tudatában tartsa.

Alperes külön megjegyezte egyben, hogy az előfizetői szokások rövid idő alatt nem változtathatók meg, ezzel a felperes is nyilvánvalóan tisztában volt.

Emellett alperes kiemelte, az átalánydíjas díjszabás a szolgáltató számára csak akkor járhat együtt a hívásokból származó összbevétel növekedésével, ha a hívások számra gyorsabban nő, mint a hívások átlagos hossza. Ha ugyanis csak a hívások átlagos hossza nő meg, akkor a szolgáltató bevétele nyilvánvalóan csökkenni fog. Ha azonban egy-egy beszélgetés hosszabb, akkor a többszöri hívás iránti igény inkább csökken, mint nő. Ebből következik, hogy tudatos fogyasztói magatartást feltételezve - az átalánydíjra való áttérés a szolgáltatónak nagy valószínűséggel inkább bevétel-kiesést, mintsem bevétel-növekedést kellene indukálnia.

Ezért az átalánydíjra való áttérés a szolgáltató részéről csak akkor lehet gazdaságilag ésszerű magatartás, ha vagy a hosszabb hívásokhoz olyan egyéb szolgáltatás - pl. internet használat - kapcsolódik, amelyből származó többletbevétel ellensúlyozza a hívásokból eredő bevétel-csökkenést, vagy a szolgáltató eleve arra épít, hogy az előfizetőinek többsége nem ismeri saját hívásszokásait, vagy gazdasági szempontból nem mérlegel a helyi és a helyközi I. hívásokkal kapcsolatban.

Alperes megállapíthatónak tartotta, hogy felperes nyári akciója feltételeinek kidolgozása, meghirdetése és lebonyolítása során számított arra, hogy az előfizetőinek nagy többsége a helyi és a helyközi I. hívások tekintetében nem ismeri saját hívásszokásait, ennek következtében helytelenül, illetve egyáltalában nem mérlegel.

Ezt a szándékot mutatja alperes álláspontja szerint a tárcsázási mód is.

Ha ugyanis az előhívószámot az akció feltétel eléréséhez kellett volna használni, úgy akkor azt valóban azon előfizetők vették volna igénybe, akik azt saját szempontjukból előnyösebbnek tartották. Ekkor azonban felperesnél nyilvánvalóan bevételkiesés keletkezett volna.

Alperes nem fogadta el felperes azon hivatkozását, hogy célja előfizetőinek vezetékös hívások igénybevételére történő „visszaszoktatása” volt. Ehhez ugyanis lényegesen alacsonyabb átalánydíjnak kellett volna párosulnia és az akció igénybevételének módját is ellentétesen kellett volna meghatározni.

Az akció hatása keretében alperes megemlítette, hogy a nyári szabadságokkal összefüggésbe hozható számottevő forgalom-csökkenés ellenére felperes realizált hétvégi átlagos bevétele a kérdéses hívásirányokon megduplázódott. Az előfizetők számára értékelhető átlagos percdíj gyedig ezekben a hívásirányokban több, mint a kétszeresére emelkedett.

Így felperesnek a jogsértés folytán 18.642.138.-Ft-os többletbevétele keletkezett.

A bírság összegének meghatározásakor alperes a versenytanács elnöke által kialakított 2/2003. számú Közleményben (a továbbiakban: Közlemény) foglaltakat vette figyelembe.

Ennek során

- a verseny veszélyeztetettsége miatt a kizsákmányoló típusú erőfölénnyel való visszaélésre tekintettel 10 pontot,
- a jogsértés piaci hatásánál felperes monopolhelyzetére és a lakossági fogyasztók teljes körének érintettségére, valamint a jogsértés tovagyűrűző, más piacokra is kiterjedő hatására figyelemmel 23 pontot,
- a felperes jogsértéshez viszonyuló magatartásakor pedig a felperes bevételnövekedési szándékát, a figyelemfelhívás ellenére bevezetett akciót és a tevőleges jóvátétel hiányát alapul véve 25 pontot látott megállapíthatónak.

Alperes a kellő visszatartás érdekében a 18.642.138.-Ft-ban számszerűsíthető előny háromszorosát látta indokoltnak. Az így keletkező 55.000.000.-Ft- bírság a lehetséges törvényi maximumnak mindössze 2%-a.

A felperes keresetében elsődlegesen akként kérte az alperesi határozat megváltoztatását, hogy a bíróság állapítsa meg, jogsértést nem valósított meg. Ennek eredményeként kérte a bíróság mellőzését.

Másodlagos keresete a bíróság összegének mérséklésére irányult.

A felperes perköltségeire nem tartott igényt, kérte ellenben alperes kötelezését a már teljesített bírság egészben, illetve részben történő kamatokkal növelt visszafizetésére.

Állította, alperes hatáskör hiányában folytatott le versenyfelügyeleti eljárást. Magatartása ugyanis piacfelügyeleti eljárás keretében bírságolása mellett már értékelésre került.

Az alperesi elmarasztalást álláspontja szerint kizárják továbbá a Hkt.2.§ (1) bekezdés c) pontjában, a 84.§ (1) bekezdésben, a 70.§ (3) bekezdésben és a 77.§ (6) bekezdésben lévő rendelkezések.

Gazdasági erőfölényének fennállását nem vitatva kifejtette, alperes alaptalanul hivatkozott a HIF és a Szonda Ipsos 2002. decemberi közös felmérésére, mert amellet, hogy az itt rögzített alacsony fogyasztói tudatosság ellenőrzésére nem volt módja, ez a megállapítás relevanciával nem rendelkezik.

Kiemelte, alperes által is elismerten akcióját alapos és széleskörű információt nyújtva hajtotta végre, ezért feltételezésen alapul az a megállapítás, hogy az alacsony előfizetői tudatossággal visszaélt. Ezen túl amellet, hogy a fogyasztói ismeretek szintjéért felelősség nem terheli jelezte, hogy a hosszú tartásidejű hívásokból eredő fajlagos veszteséget annak a közvetett és hosszú időtávon megtérülő haszonnak a reményében vállalta, amely a vezetékes hívások számának általános növekedése révén jelentkezett volna.

Kifejtette, alperes nem ítélni meg és nem értékelheti azt az üzleti döntést, mely az átalánydíj mértékének üzleti szempontú meghatározására vonatkozott. Hosszú tartásidejű hívások esetén az átalánydíj jelentős kedvezményt jelentett. A bíróság összegét magasnak tartva sérelmezte, hogy alperes nem vette figyelembe azokat a műszaki érveket, melyek az alperesi javaslatok alkalmazását kizárták.

Alperes nem indokolta továbbá, hogy miért mellőzte az egyébként nem kötelezően irányadó Közlemény 16. pontjának alkalmazását. Érthetetlennek látta egyben azt is, alperes mely okokra alapítottan háromszorozta meg az elért előnyt.

Ugyanakkor kifogásolta, hogy alperes Közleménye 3. pontjában kizárta a bíróság bírósági felülmérlegelésének lehetőségét.

A Közlemény ugyanis nem minősül jogszabálmak és az a tény, hogy alperes betartotta a nem kötelező erejű előírásokat önmagában még nem eredményezheti a bírósági megváltoztatás hiányát.

Érthetetlennek tartotta egyben, hogy a jogsértéshez való viszonyát alperes - e körben félretéve a vizsgálati jelentést - 5 pont helyett miért 25 pontos súllyal vette figyelembe.

Állította, alperesnek tekintetbe kellett volna vennie, hogy

- műszaki érvekkel támasztotta alá az alperesi javaslat teljesítésének akadályait, sőt felajánlott további tájékoztatás nyújtását,
- nem vitásan akcióját alapos és teljes körű tájékoztatás előzte meg,
- a hírközlési hatóság vele szemben már 16.000.000.-Ft. bírságot szabott ki.

Sérelmesnek és indokolatlannak tartotta, hogy csak azért, mert tevékenységének sajátosságaiból eredően a jogsértéssel elért előny számszerűsíthető volt, a bírság összege majdnem kétszeresére, azaz 28.600.000.- Ft-ról 55.000.000.- Ft-ra emelkedett. Attól ugyanis, hogy számszerűsíthető volt az elért előny, álláspontja szerint a jogsértés ismérvei és a Közleményben meghatározott jogi értékelés nem változhatott volna meg.

A felperes diszkriminatívnak tartotta, hogy a dogi értékelés változatlansága mellett egy objektív ismérv fennállása ilyen mértékű anyagi következményekkel járt.

Az alperes ellenkérelmében a felperesi kereset elutasítását kérte, perköltségeire igényt tartott. Hangsúlyozta, hogy ugyanazon magatartás egyszerre több törvény megsértésére is alkalmas lehet. Emellett azonban megjegyezte, hogy a hírközlési eljárásban felperes 45.-Ft-os nyári akciója nem került értékelésre.

Ez az elem azonban természetesen nem volt elválasztható a felperesi magatartás azon részétől, amelyet a hírközlési hatóság is vizsgált, nevezetesen attól, hogy az előhívószám a nyári akció elkerülését és nem az elérését tette lehetővé. Ha ugyanis az előhívószámot a nyári akció eléréséhez kellett volna hívni, akkor akár a 45.-Ft-os átalánynál magasabb díj sem minősülhetett volna túlzottan magasnak. Azt pedig a hírközlési hatóság nem vizsgálta, hogy az alkalmazott átalánydíj vajon tisztességtelenül lett-e megállapítva.

Ezért nem helytálló felperes azon állítása, mely szerint azonos magatartás miatt két ízben került sor elmarasztalására.

A felperes érvelésére válaszolva kiemelte, döntését nem a HIF és a Szonda Ipsos közös felmérésére alapította.

Az alacsony fogyasztói tudatosság ugyanis közismert tény, ezzel nyilvánvalóan a felperes is tisztában volt. Felelősségre vonása azonban nem az előfizetői tudatosság alacsony szintje miatt történt, hanem azért, mert akcióját felperes erre építette.

A bírság körében azt értékelte, hogy felperes - az előzetes alperesi figyelemfelhívás ismeretében - úgy kezdte meg akcióját, hogy tisztában volt annak versenyjogi kockázatával. Miután pedig a hírközlési hatóság is megtiltotta az akció bevezetését, felperes szembeszegülését valóban súlyosbító körülményként vette számba.

Felperes a jogsértés tényét nem ismerte el, a beérkezett panaszok utólagos orvoslása pedig nem tekinthető tevőleges jóvátételnek, hiszen ennek 100.000.-Ft-os értéke jóval alatta maradt a ténylegesen felmerülő hátrálynak.

A felperes keresete nem volt megalapozott.

A perben megválaszolandó kérdések három elkülöníthető csoportba oszthatók: 1) Az alperesi hatáskör

2) Gazdasági erőfölénnyel való visszaélés 3) A bírság összecszerúsége.

1. A felperes állítása szerint alperes a hírközlési hatóság korábbi döntései és a Hkt. kizáró rendelkezései következtében hatáskör hiányában járt el.

Tüzetesen áttanulmányozva az ítélet tényállási részében említett hírközlési hatóság által hozott határozatokat megállapítható, hogy a felperesi magatartás megítélése során versenyfelügyeleti szempontok nem kerültek értékelésre, a piaci döntés versenyjogi megítélése nem történt meg.

A felperes által hivatkozott kizáró rendelkezések a következőket írják elő:

A Hkt. 2.§ (1) bekezdés c) pontja szerint a törvény célja a hírközlési verseny fejlődésének elősegítése.

A Hkt.70.§ (3) bekezdése értelmében a Felügyelet szervei: a Hírközlési Főfelügyelet, a Hírközlési Területi Hivatal (a továbbiakban a kettő együtt: hatóság), valamint a Hírközlési Döntőbizottság.

Együtműködés a Gazdasági Versenyhivatallal cím alatt szereplő Hkt.77.§ (6) bekezdése alapján a versenyhatóság tájékoztatja a Felügyeletet a hírközlési piacon megindított vizsgálatokról, ennek keretében megküldi a Felügyeletnek a Tpv.11. §, 21. § és 23. §-ai szerinti vizsgálatot indító határozat másolatát.

Sem az előzőekben idézett, sem a Hkt.77.§ nem említett (1)-(5), valamint (7)-(8) bekezdései nem tartalmaznak olyan értelmű rendelkezéseket, amelyek kizárnák, hogy az alperes versenyfelügyeleti eljárást indítson.

Így miután a hírközlési hatóság a felperes versenyjogilag minősülő magatartását nem bírálta - illetve nem is bírálhatta volna - el és a megjelölt Hkt. rendelkezések a versenyhivatali eljárást nem zárták ki, a bíróság megállapította, hogy a felperes hatáskör hiányára hivatkozása nem volt megalapozott.

2. A felperes gazdasági erőfölényes helyzetének fennállását nem vitatta.

Az ezzel való visszaélést alperes a Tpv.21.§ a) pontjába ütközés miatt látta megvalósulni. E szerint tilos a gazdasági erőfölénnyel visszaélni, így különösen az üzleti kapcsolatokban - ideértve az általános szerződési feltételek alkalmazásának esetét is - tisztességtelenül vételi, vagy eladási árakat megállapítani, vagy más módon indokolatlan előnyt kikötni, vagy hátrányos feltételek elfogadását kikényszeríteni.

Az alperesi határozat több oldalról megközelítve és kimerítő indokolást adva mutatott rá arra, hogy felperes akciója - a lebonyolítás mikéntje, a feltételek meghatározása - miért volt jogsértő.

A bíróság alperesi megállapításokkal egyetértett, azokhoz további érvek hozzáfűzését szükségtelennek látta.

A felperes perben előterjesztett kifogásaira válaszolva ezért a bíróság csupán a következőket jegyzi meg:

Az ellenkérelemben foglalt nyilatkozattal alperes egyértelműsítette, hogy a felperes elmarasztalása nem a HIF és a Szonda Ipsos közös felmérésén alapult. Emellett azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a fogyasztói tudatosság alacsony szintje nem csak a jogalkalmazók, hanem a gazdasági élet szereplői előtt is közismertnek tekinthető.

Ezért a felperes ezzel ellentétes érvelése, illetve a felelősség hiányára hivatkozása nem volt elfogadható.

Az alperes nem beavatkozott a felperes üzleti döntésébe, hanem az eljárás megindítása előtt javaslatot tett a versenyjogsértés elkerülése érdekében.

Emiatt a felperes ez irányú kifogása sem volt alkalmas a jogsértés hiányának megállapítására. Az előzőeken túl meg kell továbbá jegyeznie a bíróságnak, hogy az akcióban részt venni nem kívánóknak előírt aktív magatartás tanúsításának okszerűségét felperes a perben sem tudta alátámasztani.

A fentiekre tekintettel a bíróság az 1., valamint 2. pont alá eső elsődleges felperesi keresetet, mint megalapozatlant elutasította.

3. A Tpv.78.§ (1) bekezdése szerint az eljáró Versenytanács bírságot szabhat ki azzal szemben, aki e törvény rendelkezéseit megsérti. A bírság összege legfeljebb a vállalkozás előző üzleti évben elért nettó árbevételének tíz százaléka lehet.

A Tpv.78.§ (2) bekezdése alapján a bírság összegét az eset összes körülményeire - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztói érdekek sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.

A felperes másodlagos keresetében a bírság összegének mérséklését kérte.

E körben a Közlemény nem megfelelő alkalmazására, valamint az itt rögzített egyes szempontok figyelmen kívül hagyására hivatkozott.

Ennek kapcsán a bíróság előjáróban rögzíti, hogy jogi álláspontja szerint a Közlemény iránymutatásul szolgálhat alperes számára, amikor adott ügyben és adott vállalkozással szemben a bírság összegét meghatározza. A Közleményben lévő szempontok azonban jogszabályi előírásként nem értékelhetők.

Ebből következően a bíróság csupán azt ítélt meg, hogy a bírság összegének meghatározásakor figyelembe vett körülmények megfelelnek-e a Tpv.78. § (2) bekezdésében meghatározott szempontoknak.

Tény, hogy alperes az eljárás megindítása előtt több kísérletet tett arra, hogy javaslataival felperest a versenyjogilag megfelelő megoldás felé terelje. Az alperesi indítványokat azonban felperes nem fogadta el.

Elkerülhető lett volna a jogsértés akkor is, ha a felperes eleget tesz a hírközlési hatóság határozataiban lévő előírásoknak, de felperes ezek teljesítésétől is elzárkózott.

Ilyen, a jogsértés súlyát jelentős mértékben alperes terhére elmozdító körülmények között a bíróság nem látott jogalapot a bírság mértékének csökkentésére.

A mérséklést mindezekén túl kizárta az is, hogy a felperessel szemben kiszabott bírság összege messze alatta maradt annak a mértéknek, melyet a Tpv.78.§ (1) bekezdése lehetővé tesz. (A kiszabott összeg a törvényi maximumnak mindössze kettő százaléka.)

Bár a bíróság a Közlemény jogi jellegéről előzőekben már állást foglalt, a felperes kifogásaira válaszolva megjegyzi azt is, hogy nyilvánvaló tévedésen alapulhat az az álláspont, mely szerint az alperesi Közlemény a bírság bírósági mérséklésének lehetőségét eleve kizárta volna.

A fentiek kiemelése mellett a bíróság a felperes másodlagos keresetét sem tudta teljesíteni. Mindezen indokolásra támaszkodva a bíróság a Tpvt.84. § szerinti felülvizsgálat során megállapította, hogy az alperes határozata jogszerű volt, ezért a felperes keresetét elutasította. A felperes pervesztes lett, emiatt a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes képviselőjével felmerült perköltségek megfizetésére. Ezek összegét a bíróság a 32/2003. (VIIL22.) IM számú rendelet 3.§ (3) bekezdése alkalmazásával határozta meg. A felperes a Pp.78.§ (1) bekezdése, továbbá a 6/1986.(VL26.) IM számú rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles továbbá a feljegyzett kereseti illeték megtérítésére.

Budapest, 2004. november hó 10. napján

Felperes igazolási kérelmét a Fővárosi Ítéltábla 2. Kpkf.54.049/2005/2. sz. végzésével elutasította, és az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2005. július 7.